

Bruxelles, 23.11.2016
COM(2016) 853 final

2016/0363 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Propunerea de modificare a Directivei 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD) face parte dintr-un pachet legislativ care include, de asemenea, modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR), a Directivei 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD) și a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție sau RMUR).

În ultimii ani, UE a pus în aplicare o reformă substanțială a cadrului de reglementare a serviciilor financiare, menită să consolideze reziliența instituțiilor financiare din UE, reformă bazată în mare măsură pe standardele internaționale convenite cu partenerii internaționali ai UE. Mai precis, pachetul de reforme a inclus Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR) și Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD), în ceea ce privește cerințele prudențiale și supravegherea instituțiilor, Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD), în ceea ce privește redresarea și rezoluția instituțiilor de credit, și Regulamentul (UE) nr. 806/2014, în ceea ce privește mecanismul unic de rezoluție (MUR).

Aceste măsuri au fost luate ca răspuns la criza financiară din perioada 2007-2008. Din cauza faptului că nu a existat un cadru adecvat de gestionare a crizei și de rezoluție, guvernele din întreaga lume au fost nevoite să salveze unele bănci ca urmare a crizei financiare. Impactul intervenției guvernelor asupra finanțelor publice, precum și stimulentele nedorite ale socializării costurilor legate de intrarea în dificultate a băncilor au pus în evidență necesitatea unei schimbări de abordare în ceea ce privește gestionarea crizelor bancare și protejarea stabilității financiare.

La nivelul Uniunii, în conformitate cu măsurile importante care au fost convenite și adoptate la nivel internațional, Directiva 2014/59/UE [Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (BRRD)]¹ și Regulamentul (UE) nr. 806/2014 [Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție (RMUR)]² au instituit un cadru solid de rezoluție a instituțiilor bancare pentru gestionarea eficientă a crizelor bancare și reducerea impactului negativ al acestora asupra stabilității financiare și a finanțelor publice. Soliditatea acestui cadru de rezoluție se datorează în special existenței unui instrument fundamental, și anume „recapitalizarea internă”, care constă în reducerea valorii contabile a datoriilor sau în conversia titlurilor de creanță sau a altor pasive în capitaluri proprii în funcție de o ierarhie predefinită. Acest instrument poate fi utilizat pentru a absorbi pierderile și pentru a recapitaliza, prin mijloace interne, o instituție care a intrat sau este susceptibilă să intre în dificultate, astfel încât aceasta să își recapete viabilitatea. Intrarea în dificultate a instituției va fi astfel suportată de acționari și de ceilalți creditori ai săi, nu de contribuabili.

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

Unul dintre principalele obiective ale BRRD este facilitarea absorbției pierderilor de către sectorul privat în caz de criză bancară. Pentru realizarea acestui obiectiv, toate băncile trebuie să îndeplinească o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile (*Minimum Requirement for Own Funds and Eligible Liabilities* - „MREL”) pentru a se asigura că dispun de resurse financiare suficiente pentru reducerea datoriilor sau conversia datoriilor în fonduri proprii. În temeiul BRD, nu este obligatorie, în general, subordonarea instrumentelor eligibile pentru respectarea MREL. Aceasta înseamnă, în practică, că un pasiv eligibil pentru MREL se poate situa, în cazul unei proceduri de insolvență, la același nivel (*pari passu*) cu alte pasive care nu pot fi recapitalizate intern în conformitate cu BRRD, cum ar fi pasivele operaționale (de exemplu, creditele interbancare pe termen scurt), sau cu alte pasive care pot fi recapitalizate intern, dar pe care autoritatea de rezoluție le-ar putea exclude de la recapitalizarea internă, în mod discreționar, în cazul în care poate justifica că sunt dificil de recapitalizat intern, din motive de execuție operațională sau din cauza riscului de contagiune sistemică (de exemplu, instrumentele financiare derivate). Acest lucru ar putea conduce la situații în care deținătorii de obligațiuni recapitalizate intern pot considera că au fost dezavantajați în cadrul rezoluției în raport cu o eventuală procedură de insolvență. În astfel de cazuri, aceștia vor trebui să fie compensați financiar din Fondul de rezoluție. Pentru a evita acest risc, autoritățile de rezoluție pot decide ca cerința MREL să fie îndeplinită prin instrumente care, în cadrul unei proceduri de insolvență, sunt de rang inferior față de alte pasive care, prin lege, nu pot fi recapitalizate intern sau care sunt dificil de recapitalizat prin mijloace interne („cerința de subordonare”).

La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost adoptată o săptămână mai târziu la summitul G20 din Turcia³. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în legislația Uniunii, trebuie să dețină o cantitate minimă suficientă de pasive (care pot fi recapitalizate intern) cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor („cerința minimă TLAC”) pentru a se asigura derularea rapidă și fără dificultăți a procesului de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015⁴, Comisia s-a angajat ca până la sfârșitul acestui an să înainteze o propunere legislativă care să permită aplicarea standardului TLAC în termenul convenit, și anume până în 2019.

Prezenta propunere se înscrie în eforturile Comisiei de punere în aplicare a standardului TLAC în Uniune, împreună cu o serie de alte propuneri de modificare a actualului cadru de redresare și de rezoluție al Uniunii.

Propunerea vizează modificările aduse BRRD în ceea ce privește rangul pe care îl au, în caz de insolvență, deținătorii de instrumente de datorie emise de bănci din Uniune în scopul respectării BRRD și a cerințelor TLAC privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor. Pentru îmbunătățirea execuției operaționale, pentru consolidarea competenței de recapitalizare internă și pentru evitarea insecurității juridice, standardul TLAC impune obligația ca pasivele să fie eligibile pentru TLAC numai dacă acestea sunt subordonate altor pasive, adică dacă, în caz de insolvență sau de rezoluție, absorb pierderile

³ CSF, *Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)*, 9.11.2015.

⁴ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „*Către finalizarea Uniunii bancare*”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

înainte de alte pasive „privilegiate” care nu sunt în mod explicit eligibile pentru TLAC, precum instrumentele financiare derivate, depozitele garantate sau datoriile fiscale. Standardul TLAC prevede, așadar, o cerință de subordonare, de la aplicarea căreia se fac anumite excepții, dar nu prevede și modul în care trebuie atins acest obiectiv.

Obligația de a deține instrumente subordonate impusă de TLAC, combinată cu posibilitatea ca autoritățile de rezoluție din Uniune să impună în mod discreționar respectarea MREL și prin instrumentele subordonate, a determinat unele state membre să reevalueze rangurile creanțelor prevăzute în dreptul național al insolvenței. O serie de state membre au modificat deja (sau întreprind în prezent măsuri de modificare) în legislația lor națională în materie de insolvență rangul anumitor creditori ai băncilor în caz de insolvență, pentru a permite o eventuală aplicare a instrumentului de recapitalizare internă conform BRRD și pentru a asigura că instituțiile lor de importanță sistemică globală respectă „cerința de subordonare” prevăzută în standardul TLAC. În unele state membre, stocurile existente de datorii cu rang prioritar negarantate au fost subordonate cu efect imediat, pentru ca băncile să se poată conforma tuturor cerințelor de subordonare care decurg din BRRD sau din standardul TLAC. În alte state membre, băncile ar trebui să emită noi titluri de creanță, care să respecte criteriul subordonării. Având în vedere faptul că există divergențe semnificative între normele naționale adoptate până în prezent, există un consens larg în rândul părților implicate și al statelor membre asupra faptului că abordările divergente existente în ceea ce privește ordinea de prioritate obligatorie a creditorilor băncii în caz de insolvență reprezintă o sursă de insecuritate atât pentru emitenți, cât și pentru investitori și fac mai dificilă aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Această insecuritate ar putea duce, de asemenea, la denaturarea concurenței în sensul că titularii de creanțe negarantate ar putea fi tratați diferit de la un stat membru la altul, iar costurile suportate de bănci pentru respectarea cerințelor TLAC și MREL pot diferi de la un stat membru la altul. În plus, dată fiind divergența regimurilor de insolvență naționale, creditorii băncilor ar fi tratați foarte diferit atunci când achiziționează titluri de creanță emise de bănci care intră sub incidența unor regimuri naționale în care ordinea de prioritate a creditorilor este diferită.

Din motivele menționate mai sus, în Raportul său privind uniunea bancară⁵, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte propuneri pentru a reduce și mai mult riscurile juridice ale plângerilor formulate în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență (*no-creditor-worse-off principle*) și, în concluziile sale din 17 iunie 2016⁶, Consiliul ECOFIN a invitat Comisia să prezinte o propunere privind o abordare comună a ierarhiei creditorilor băncilor.

O propunere care să vizeze în mod specific ierarhia creditorilor băncilor se justifică prin caracterul distinct al chestiunilor vizate și prin necesitatea adoptării urgente a unor norme armonizate la nivelul Uniunii pentru a preveni apariția unor noi denaturări ale concurenței pe piața internă.

1.1. Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică

Conform cadrului privind rezoluția bancară existent la nivelul Uniunii, toate băncile din Uniune trebuie să dispună de o cantitate suficientă de pasive (care pot fi recapitalizate intern) cu o capacitate foarte ridicată de absorbție a pierderilor care ar trebui recapitalizate intern în

⁵ Raport referitor la uniunea bancară – raportul anual pe 2015 [2015/2221(INI)].

⁶ Concluziile Consiliului din 17 iunie 2016 privind o foaie de parcurs pentru finalizarea uniunii bancare: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_ro.pdf.

caz de rezoluție bancară. Prin facilitarea punerii în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă, datorită cerinței de respectare prevăzute în BRRD și de standardul TLAC, propunerea va îmbunătăți aplicarea normelor existente și va contribui la punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune. Propunerea este, prin urmare, în concordanță cu obiectivul general al cadrului privind rezoluția bancară existent la nivelul Uniunii, și anume reducerea sprijinului contribuabililor în rezoluția bancară.

1.2. Coerența cu alte politici ale Uniunii

Propunerea face parte dintr-un proces mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii, care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar și promovarea, în același timp, a finanțării durabile a activității economice. Aceasta corespunde pe deplin obiectivelor fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a sprijinului contribuabililor în rezoluția bancară, precum și de contribuție la finanțarea durabilă a economiei.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

2.1. Temei juridic

Propunerea de directivă modifică o directivă existentă, și anume BRRD. Temeiul juridic al prezentei propuneri este același cu temeiul juridic al BRRD, și anume articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Propunerea armonizează dispozițiile naționale privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, în special în ceea ce privește capacitatea lor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a acestora în caz de rezoluție, astfel încât statele membre și băncile Uniunii să dispună de aceleași instrumente și să aibă aceeași capacitate de a face față situațiilor de intrare în dificultate a băncilor, în conformitate cu standardele convenite la nivel internațional (standardul TLAC).

Stabilind, în cadrul pieței interne, norme armonizate privind regimul aplicat anumitor creditori ai băncilor în caz de rezoluție, propunerea reduce considerabil divergențele dintre normele naționale referitoare la capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor, care ar putea denatura concurența în cadrul pieței interne. Propunerea are, așadar, ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Prin urmare, articolul 114 din TFUE este temeiul juridic adecvat.

2.2. Subsidiaritate

În temeiul principiului subsidiarității, prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TUE, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea intervine numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Uniunea și statele sale membre s-au angajat să pună în aplicare cadrul de redresare și de rezoluție bancară al Uniunii în conformitate cu standardele internaționale. În lipsa unei acțiuni la nivelul Uniunii, statele membre ar fi trebuit să adopte ele însele reglementările privind tratarea creditorilor băncilor aflate în rezoluție pentru a facilita aplicarea instrumentului de recapitalizare internă prevăzut de BRRD și pentru a pune în aplicare standardul TLAC

convenit la nivel internațional. Ca urmare a faptului că există divergențe semnificative între reglementările naționale, atât băncile, cât și creditorii (investitorii) lor se confruntă cu insecuritate juridică și cu costuri diferite și potențial mai mari decât în situația în care s-ar lua măsuri la nivelul Uniunii. Acțiunea la nivelul Uniunii este, prin urmare, de dorit, pentru a facilita aplicarea armonizată a instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu standardul internațional TLAC, în așa fel încât să se reducă cât mai mult costurile de asigurare a conformității suportate de către bănci și de către creditorii acestora, asigurându-se, în același timp, o rezoluție eficace în cazul băncilor aflate în dificultate.

2.3. Proportionalitate

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor sale, în conformitate cu obiectivele generale ale tratatelor. Propunerea nu va afecta în mod semnificativ obligația băncilor de a respecta normele existente în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și va reduce la minimum costurile aferente respectării standardului TLAC. În plus, drepturile creditorilor băncii și ale investitorilor în ceea ce privește datoriile bancare existente nu vor fi afectate. Dispozițiile propunerii sunt, așadar, proporționale cu ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor respective.

3. REZULTATELE EVALUĂRII IMPACTULUI

3.1. Evaluarea impactului

Fiind parte dintr-un pachet mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar, propunerea a făcut obiectul unei evaluări amănunțite a impactului. Proiectul de raport de evaluare a impactului a fost transmis la 7 septembrie 2016 Comitetului de control normativ al Comisiei⁷, care a emis, în primă fază, un aviz negativ. După consolidarea elementelor de probă din pachetul de revizuire, Comitetul a emis un aviz pozitiv la 27 septembrie 2016.

În conformitate cu politica sa privind „o mai bună legiferare”, Comisia a evaluat impactul diferitelor opțiuni de politică. Opțiunile de politică au fost evaluate prin raportare la obiectivele-cheie, și anume sporirea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor în caz de rezoluție, securitatea juridică și coerența cadrului privind rezoluția. Evaluarea a fost realizată ținându-se cont de eficacitatea îndeplinirii obiectivelor menționate mai sus și de rentabilitatea implementării diferitelor opțiuni de politică.

Evaluarea impactului respinge opțiunea nemodificării politicilor în ceea ce privește ierarhia creditorilor în caz de insolvență bancară în Uniune, întrucât această opțiune denaturează concurența pe piața internă a datoriilor bancare cu rang prioritar negarantate, din cauza faptului că diferențele existente între statele membre în ceea ce privește titularii de creanțe bancare pot avea un impact inegal asupra costurilor de finanțare ale băncilor. În ceea ce privește armonizarea, s-au luat în calcul mai multe subopțiuni⁸ și, din evaluarea impactului, reiese că instituirea unei clase superioare specifice „neprivilegiate” pentru creanțele negarantate este cel mai rentabil mod de respectare de către G-SII a cerinței de subordonare prevăzute de standardul TLAC și a cerinței impuse, de la caz la caz, de autoritățile de rezoluție privind respectarea MREL prin datorii subordonate. Spre deosebire de instrumentele

⁷ Link către evaluarea impactului și rezumatul acestuia.

⁸ Cele trei subopțiuni sunt: (i) subordonare statutară a tuturor creanțelor negarantate cu efect retroactiv; (ii) crearea unei categorii de datorii cu rang prioritar neprivilegiate; (iii) preferință statutară pentru toate depozitele vizavi de datoriile cu rang prioritar.

de fonduri proprii, această categorie de instrumente de datorie ar putea fi recapitalizate intern în cadrul unei proceduri de rezoluție bancară doar după reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de fonduri proprii și înainte de recapitalizarea internă a unor pasive de rang superior. Principalul avantaj al acestei opțiuni este că băncile ar putea continua să emită datorii cu rang prioritar (mai puțin costisitoare) pentru a răspunde nevoilor de finanțare sau de funcționare, în timp ce noua categorie de datorii ar putea fi folosită în principal pentru respectarea normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare.

3.2. Drepturi fundamentale

Prezenta propunere, care respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute mai ales în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul de proprietate și libertatea de a desfășura o activitate comercială, trebuie aplicată în conformitate cu aceste drepturi și principii. Prezenta directivă garantează în special faptul că atingerile aduse drepturilor de proprietate ale creditorilor băncilor nu sunt disproporționate. Directiva va garanta faptul că creditorii afectați nu acumulează pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei de rezoluție.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

5.1. Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare

Conform propunerii, statele membre trebuie să transpună modificările aduse BRRD în legislația lor națională până în [iunie 2017], iar băncile trebuie să respecte normele modificate până în [iulie 2017].

5.2. Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii

Propunerea modifică articolul 108 din BRRD prin armonizarea parțială a ierarhiei creditorilor în caz de insolvență în ceea ce privește rangul de prioritate al deținătorilor de datorii cu rang prioritar negarantate eligibile, pentru a respecta normele introduse de BRRD și standardul TLAC în ceea ce privește capacitatea băncilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, în special în ceea ce privește „subordonarea”.

Noua dispoziție menține categoria existentă de datorii cu rang prioritar, dar creează o nouă clasă de active constituită din datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” care, în caz de rezoluție, ar trebui recapitalizate intern numai după alte instrumente de capital, dar înainte de alte pasive de rang superior. Instituțiile sunt în continuare libere să emită titluri de creanță în ambele categorii, dar numai datoriile cu rang prioritar „neprivilegiate” sunt eligibile pentru îndeplinirea cerinței minime TLAC sau a oricărei cerințe de subordonare pe care autoritățile de rezoluție ar putea-o impune de la caz la caz.

Propunerea de directivă nu ar trebui să afecteze stocurile existente de datorii bancare și nici ierarhia acestora în caz de insolvență și, după ce va intra în vigoare, se va aplica tuturor categoriilor de emisiuni de datorie bancară. În ceea ce privește instrumentele de datorie emise înainte de data intrării în vigoare a prezentei directive, menționate la articolul 2 alineatul (1) [iulie 2017], rangul de prioritate în caz de insolvență ar trebui să fie reglementat de reglementările naționale ale fiecărui stat membru, în forma adoptată la [31 decembrie 2016].

Conform propunerii de directivă, statele membre trebuie să transpună directiva până în [iunie 2017], data punerii în aplicare fiind stabilită pentru [iulie 2017].

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Băncii Centrale Europene⁹,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁰,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în cadrul Uniunii, trebuie să dețină o cantitate minimă suficientă de pasive (care pot fi recapitalizate intern) cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor pentru a se asigura derularea rapidă și fără dificultăți a procesului de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015¹¹, Comisia s-a angajat ca până la sfârșitul anului 2016 să înainteze o propunere legislativă care să permită implementarea standardului TLAC în termenul convenit, și anume până în 2019.
- (2) Implementarea standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă specifică fiecărei instituții privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”) aplicabilă tuturor instituțiilor de credit și tuturor firmelor de investiții ale Uniunii, astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European

⁹ JO C , , p. .

¹⁰ JO C , , p. .

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

și a Consiliului¹². Având în vedere faptul că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile de credit și firmele de investiții din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII („cerința minimă TLAC”) ar trebui să fie introdusă în legislația Uniunii prin intermediul unor modificări ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹³, în timp ce majorarea de capital specifică fiecărei instituții aplicabilă în cazul instituțiilor care fac parte din categoria G-SII și cerința specifică fiecărei instituții aplicabilă instituțiilor care nu fac parte din categoria G-SII ar trebui introduse prin modificări specifice aduse Directivei 2014/59/UE și Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁴. Dispozițiile relevante ale prezentei directive referitoare la rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență sunt complementare cu cele din actele legislative menționate anterior și din Directiva 2013/36/UE¹⁵.

- (3) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile de credit și firmele de investiții dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru ca, în caz de rezoluție, să asigure absorbția pierderilor și recapitalizarea în mod rapid și fără dificultăți, cu un impact minim asupra stabilității financiare și asupra contribuabililor. Acest obiectiv ar trebui realizat prin respectarea permanentă, de către instituțiile de credit și de către firmele de investiții, a cerinței minime TLAC prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și a cerinței de fonduri proprii și pasive eligibile prevăzute în Directiva 2014/59/UE.
- (4) Conform standardului TLAC, astfel cum a fost transpus în legislația Uniunii prin Regulamentul (UE) nr. 575/2013, G-SII trebuie să îndeplinească cerința minimă TLAC, cu anumite excepții, prin pasive subordonate care rezultă din instrumentele de datorie de rang inferior pasivelor de rang superior („cerința de subordonare”). Directiva 2014/59/UE prevede posibilitatea ca autoritățile de rezoluție să solicite, de la caz la caz, ca G-SII și alte instituții să își îndeplinească fiecare cerința specifică fiecărei instituții prin pasive subordonate, astfel încât să se reducă riscul introducerii de acțiuni în instanță de către creditorii care consideră că, în caz de rezoluție, pierderile lor sunt mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.
- (5) O serie de state membre au modificat deja sau întreprind în prezent măsuri de modificare, în legislația lor națională în materie de insolvență, rangul datoriilor cu rang

¹² Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

¹³ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

¹⁵ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

prioritar negarantate, astfel încât instituțiile de credit și firmele de investiții să poată respecta cerința de subordonare prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2014/59/UE.

- (6) Există divergențe semnificative între reglementările adoptate până în prezent la nivel național. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii creează insecuritate în rândul instituțiilor de credit emitente, al firmelor de investiții și al investitorilor și face mai dificilă aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Acest lucru duce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, întrucât costurile pe care le suportă instituțiile de credit și firmele de investiții pentru a respecta cerința de subordonare prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2014/59/UE și costurile pe care le suportă investitorii atunci când cumpără instrumente de datorie emise de instituțiile de credit și de firmele de investiții pot înregistra variații considerabile de la un stat membru la altul.
- (7) În Raportul său privind uniunea bancară, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte propuneri pentru a reduce și mai mult riscurile juridice ale plângerilor formulate în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență (*no-creditor-worse-off principle*) și, în concluziile sale din 17 iunie 2016¹⁶, Consiliul a invitat Comisia să prezinte o propunere privind o abordare comună a ierarhiei creditorilor băncilor, în vederea consolidării securității juridice în caz de rezoluție.
- (8) Prin urmare, este necesar să se elimine obstacolele semnificative în calea funcționării pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa de armonizare a normelor Uniunii privind ierarhia creditorilor băncilor și să se ia măsuri pentru a se preîntâmpina apariția unor astfel de obstacole și denaturări în viitor. Prin urmare, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă ar trebui să fie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (9) Pentru a reduce la minimum atât costurile pe care trebuie să le suporte instituțiile de credit și firmele de investiții pentru a respecta cerința de subordonare, cât și eventualul impact negativ asupra costurilor de finanțare ale acestora, prezenta directivă ar trebui să le permită statelor membre să păstreze actuala categorie de datorii cu rang prioritar negarantate, care se situează pe cea mai înaltă poziție în ierarhia instrumentelor de datorie în caz de insolvență și a căror emisiune este mai puțin costisitoare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții decât emisiunea oricăror alte pasive subordonate. Prezenta directivă ar trebui să prevadă însă obligația ca statele membre să creeze o nouă clasă de active constituită din datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” care, în caz de rezoluție, ar trebui recapitalizate intern numai după alte instrumente de capital, dar înainte de alte pasive cu rang prioritar. Instituțiile de credit și firmele de investiții ar trebui să fie în continuare libere să emită instrumente de datorie în ambele categorii, însă doar categoria datoriilor de rang superior „neprivilegiate” ar trebui să fie eligibilă pentru respectarea cerinței de subordonare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2014/59/UE. Astfel, instituțiile de credit și firmele de investiții ar putea să utilizeze pentru finanțare sau din orice alt motiv operațional instrumentele de datorie cu rang prioritar mai puțin costisitoare și să emită instrumente de datorie din noua categorie de instrumente cu rang prioritar „neprivilegiate” pentru a respecta cerința de subordonare.

¹⁶ Concluziile Consiliului din 17 iunie 2016 privind o foaie de parcurs pentru finalizarea uniunii bancare: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_ro.pdf

- (10) Pentru a se asigura că noua categorie de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2014/59/UE, statele membre ar trebui să se asigure că scadența contractuală inițială a acestor instrumente acoperă un an, că instrumentele nu au caracteristici ale instrumentelor derivate și că documentele contractuale relevante referitoare la emisiunea acestora precizează în mod explicit rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.
- (11) Pentru a consolida securitatea juridică pentru investitori, statele membre ar trebui să se asigure că, în legislația lor națională în materie de insolvență, instrumentele de datorie cu rang prioritar standard au un rang de prioritate mai înalt decât noua categorie de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că noua categorie de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” au un rang de prioritate mai înalt decât rangul instrumentelor de fonduri proprii sau al oricăror alte pasive subordonate și că, spre deosebire de aceste instrumente sau pasive, categoria de instrumente de datorie cu rang prioritar „neprivilegiate” poate fi recapitalizată intern numai atunci când instituția emitentă face obiectul unei proceduri de rezoluție.
- (12) Dat fiind că obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor norme uniforme de ierarhizare a creditorilor băncilor în sensul cadrului de redresare și de rezoluție al Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, dispozițiile prezentului regulament nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (13) Este oportun ca modificările aduse Directivei 2014/59/UE prevăzute în prezenta directivă să se aplice pasivelor emise la data de la care se aplică prezenta directivă sau după această dată și pasivelor restante încă la acea dată. Cu toate acestea, din motive de securitate juridică și pentru a diminua cât mai mult costurile aferente tranziției, statele membre ar trebui să se asigure că tratamentul aplicat tuturor pasivelor restante pe care instituțiile de credit și firmele de investiții le-au emis înainte de această dată este reglementat de actele legislative ale statelor membre, astfel cum erau adoptate la [31 decembrie 2016]. Astfel, pasivele restante ar trebui să continue să facă obiectul cerințelor de reglementare stabilite în Directiva 2014/59/UE și în legislația națională relevantă în versiunea adoptată la data de [31 decembrie 2016],

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

1. Cuvintele „acordat depozitelor” se elimină din titlul articolului 108, iar cuvântul „neprivilegiați” se elimină de la articolul 108 primul paragraf litera (a).
2. La sfârșitul articolului 108 se adaugă următoarele alineate:

„2. Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d), creanțele negarantate obișnuite care rezultă din instrumentele de datorie cu cel mai înalt rang de prioritate între instrumentele de

datorie în legislația națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență au un rang de prioritate mai înalt decât creanțele negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) au o scadență contractuală inițială de un an;
 - (b) nu au caracteristici ale instrumentelor derivate;
 - (c) documentele contractuale relevante referitoare la emisiunea acestora precizează în mod explicit rangul pe care îl ocupă în temeiul prezentului paragraf.
3. Statele membre se asigură că creanțele negarantate obișnuite care rezultă din instrumentele de datorie menționate la alineatul (2) au un rang de prioritate mai înalt în cadrul legislației naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență decât rangul de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a) – (d).
4. Statele membre se asigură că actele lor legislative naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, astfel cum erau adoptate la [31 decembrie 2016], se aplică creanțelor negarantate obișnuite care rezultă din instrumentele de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c) și (d) înainte de [data aplicării prezentei directive – iulie 2017].”

Articolul 2 Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până în [iunie 2017] actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul măsurilor respective.
Statele membre aplică aceste măsuri începând cu [iulie 2017].
2. Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre transmit Comisiei și Autorității Bancare Europene textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3 Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4 Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*